

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Moralkakefåni. Verser med illustrationer av Knut Stangenberg.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69959](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69959)

MORALKAKEFÅNI

Av KNUT STANGENBERG

Mänskan är ett syndigt väsen;
detta visar exegezen.

Hur det tillgick när hon blev'et
många gånger är beskrevet,
— i mitt tycke allt för gles;
se — vår hybris kan ej kväst
bli nog ofta och nog grundligt,
ty den mallar upp sig grundligt.

Nå! I Eden under apeln
katastrofen gick' av stapeln.
Eva Adam bjöd av palleit,
kräket åt — och syndafallet
faktum blev. — Med påföljd, ack!
Att Lycksaligheten sprack,
synden paret gick i blodet,
ärvdes idligt — och på modet
är sen dess. Var kotte bär den
inombords. Ja, synden är den
enda arvsloft, som är viss.
Just ett skönt fideikommiss!

Tvivelar nån på denna trista
ärfvilighetsutredningslista,
för dess riktighet jag äger
ett belägg, som jätteväger.
— Ja, tänk efter! Av vad art
är vår första synd? Jo, kart
vi i grannens täppa fnalla
hart så snart vi lärt oss kralla.

Varav kommer sån robust
lust till nästans Hampus just?
Svaret är korvspad-truistiskt:
»Äppelknäckningsatavistiskt
är vårt psyke sen den dan

Vojla några levnadsregler
efter vilka man sig vägle'r
mellanfolkligt och privat:
»Vill du ha nånting, så ta't,
— äst du starkare än ägarn.
Den mest fördomsfrie jägarn
bytet tillhör. Var och en
över egna stackaren
spelar herre.» — Om det kniper
vet jag fler den slags principer.

Det begrips, att när en slik
— kan man kalla det etik?
är i ropet — syndigheten
icke följt nativiteten
i dess dystra nedåt-kurva,
— som förresten kanske tur va' —

den förbjudna astrakan
Adam uti Eden tjacka'.»
Sen blev som bekant att packa
hop pinalerna och gå
ut på klotet, ännu då
nytt och fint med ro arkadisk.
Denna ro blev hemskt sporadisk,
sedan Adam blivit pater
genom sonen Kains dater.
På den stackars Abel dö
togs av detta jubelfrö.
Hiskligt dess mentalitet
å la svavelsyra bet
sen sig in i långa banor
genom myriader anor.
— Thy är lätt förstå varför
det går till här som det gör.

utan tvärt om tycks bli värre,
fastän syndarne bli färre.

Klart ju är: föds ingen, synda
kan ju ingen. Men att skynda
att på så vis ondskan kväva,
vore ju att barnet häva
ut med vattnet, — vilket gällt
städse högst irrationellt.

Nej, mitt herrskap. Själsförbättring
vill det till, om uppätklättring
skall bli av i högre mening.
Kunde ej i skön förening
de sju tusen excellenser
på de tusen konferenser
leva upp det glömda slävet:
»Visa andra samma få-vett,
som du vill skall visas dig't!»
Därmed sattes stopp för krig.

Rätta vi så in vår vandel
efter det — liksom vår handel,
vore än ett tuffjät taget.
— Men! Har ej paroll'n en svaghet?
Vore icke mer uppbyggligt
att helt enkelt leva hyggligt
av en själens renhetsträngtan
— utan väntan eller längtan
att bli reciprokt bemött?
Nog jag saken stött och blött
och nu finis gör oryggligt
för att börja leva hyggligt.

Gack och sammanledes gör!
Passa på vid jul, när mör
du i själ'n plår vara. — Sen
är det nog förkyllt igen!